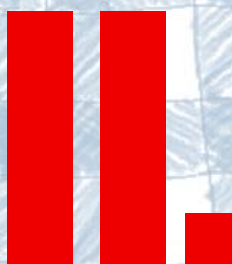

RA PO RT!

**ryze
avantgardní
pravidelná
občas
rúpavá
tiskovina**

Předkrm

Úvodník ☞ Matyáš Valkoun

Prošvihnul jsem první přednášku povinného předmětu, lepší start jsem si nemohl přát. Informace k zápočtu někde seženu, ale trochu mě děsí zjištění, že proběhlo rozdělení do skupin na závěrečný projekt. Stejně tu nikoho neznám, a tak se zapisuji k těm, co na mě zbyli. Nějaký Novák a Nováková, které podle příjmení jistojistě na sociálních sítích najdu, a Eliška Rybová. Naštěstí se nám podaří se najít a domluvit a naše velmi různorodá skupinka dává dohromady projekt, který o pár týdnů později sklízí potlesk od spolužáků i samotné vyučující. Myslel jsem si, že tím to pro mě skončilo. Díky za spolupráci a už vás (nejspíš) nikdy neuvidím. Spletl jsem se.

V březnu minulého roku mi přiletěla od Elišky zpráva. Jestli nemám čas a chuť jet na nějaký festival v Sobotce, protože se do redakce hledá posila. V Českém ráji jsem trávil jako malý spoustu letních i neletních dnů, nachodil se několikrát červenou na Valdštejn, Hrubou skálu a Trosky, ve Věžáku se koupal tolikrát, ale Šrámkova Sobotka? To jsem v tu chvíli slyšel poprvé. Ale jo, čas a chuť jsem měl. A tak se stalo, že jsem hned po posledním školním dnu razil i se svou drahou polovičkou rovnou do Sobotky.

Vzpomínám, jak jsem byl před rokem nervózní, plaval jsem v absolutně neprobádaných vodách a podle toho to také chvíli vypadalo. Po pár dnech a člancích jsem se ale otrkal, stres opadl a čím dál tím víc jsem vstřebával z okolí tu pohodu, dobrou náladu, vstřícnost, otevřenost, bezovku, pomazánky, pizzu, bábovku, vernisáže, přednášky, diskuze, koncerty, představení... Už jsem chápal, proč šéfredaktorka o tom prvním červencovém týdnu tak básní a nemůže se na něj celý rok dočkat. A když jsme se loučili se slzami v očích, došlo mi, jak mě to chytlo. A najednou jsem to byl já, kdo se celý rok těšil a nemohl se dočkat. Očekávání nezklamalo. Vše ostatní může (musí) počkat, teď jen být tady a naplno si všechno užít.

Říká se tomu efekt motýlích křídel. Drobná a někdy i zcela banální situace má za následek sled událostí naprosto jiného směru a kalibru. Už se mi jich pár takových přihodilo, ale tenhle sobotecký motýlí efekt je myslím nejsilnější. Možná o to víc si v poslední době všímám, jak mě drobná rozhodnutí ovlivňují a kterým směrem mi tím přikazují jít dál. Kdybych totiž byl tenkrát na tu první přednášku dorazil, četli byste úvodník někoho jiného a já bych stále o Šrámkovce nevěděl. Někdy se vyplatí přijít pozdě.

Autor by nic neměnil.

PROGRAM - ÚTERÝ 6/7

9:00 Sál spořitelny

doc. PaedDr. Ladislava Lederbuchová, CSc.
– Literární hostina: témata jídla a stolování
v prózách Ladislava Fukse; přednáška nejen (ale i)
o Vévodkyni a kuchařce

11:00 Sál spořitelny

Čím se dnes zabývají česká studia v Glasgow a v Paříži? – diskuse. Bohemisty Mirnu Šolić a Xaviera Galmiche zpovídá slavista Dalibor Dobiáš

13:00 Farní zahrada

O *neHladu* – seminář o nedělním nedělaném scénickém nečtení

14:00 Zahrada Šrámkova domu

Jan Musil – autorské čtení: Dávili jsme se sangrií
a vzpomínali na knedlo zelo...

15:00 Městský park

(vstupné 150 Kč)

Drým džurny – námořnická Czenglish komedie
o plavbě za americkým snem, uvádí soubor Ductus
Deferens

16:00 Sál spořitelny

doc. PhDr. Bronislav Ostřanský, Ph.D., DrSc. – Tisíc
a jedna noc; beseda (Šahrijár – Šahrazád 1:1)

16:00 Farní zahrada

(vstupné 100 Kč)

René Nekuda a jeho Příběhostroj – pořad pro děti

16:00 Knihovna

Kněžní klub – pondělní setkání (seminář)

19:30 Zahrada Šrámkova domu

(vstupné 250 Kč)

Večeře s novou hrou – originální divadelní de-
gustace, uvádí Divadlo Letí

21:30 Městský park

Stefano Massini: Výklad snů – poslechový pořad.
Oneirická terapie se Sigmundem Freudem

22:00 Zahrada Šrámkova domu

(vstupné 200 Kč)

Too hot to Händel – nokturno. Dialog mezi barokem
a současností manželů Kaplanových

JÍDELNÍČEK

Pizzerie Maštal

Snídaně (7:30 – 9:45):

5 druhů vošouchů a bab

Oběd (11:30 – 14:30):

Bramborová polévka

Znojemská vepřová plec, houskový knedlík

Kuskus se zeleninou a grilovaným hermelínem

Večeře (17:00 – 20:00):

Hovězí vývar s rýží

Krůtí steak se sýrovou omáčkou, hranolky

Velký řecký salát s opečeným toastem

Vokýnko

Pomazánka z červené řepy

Ořechová buchta

Vznik festivalu aneb budiž „Exod“

Historie Šrámkovy Sobotky ▢ Magdaléna Kvasničková

V období po Šrámkově smrti (1952) se v Sobotce scházela skupina přátel, jež nechtěla nechat Šrámkův odkaz zaniknout. Mezi ně patřila především jeho životní družka **Milka Hrdličková-Šrámková**, která do Sobotky přesunula veškerou Šrámkovu pozůstatost a vybudovala zde archiv v domě jeho strýce, dnešním Šrámkově domě. Při své usilovné editorské práci na publikacích Šrámkova díla nacházela oporu u **manželů Hejnových**, jimž později svěřila správu celého archivu. Z jejich společných rozhovorů vzešla iniciativa k obnově letních setkání. Tentokrát však záměr směřoval k širšímu pojetí: program měl být mnohooborový, věnovaný literatuře, divadlu, hudbě i výtvarnému umění. Návrh se spojil se zájmem a profesní pedagogickou odborností manželů Hejnových i soboteckých ochotníků a budoucí festival se zaměřil na učitelské publikum. Díky zapojení do dobového projektu dobrovolných aktivit pro učitele **EXOD** (Exkurzní odbor) získala Sobotka oficiální záštitu a stala se tematickou platformou pro učitele češtiny. Zatímco jiné učitelské základny (týdenní pobyty pro učitele) se věnovaly především turistice, Sobotka nabízela „obsahové privilegium“ v podobě odborných přednášek předních lingvistů a literárních vědců.

První ročník festivalu (1957) byl u příležitosti Šrámkových nedožitých osmdesátých narozenin plně soustředěn na jeho osobnost a dílo. Součástí

programu bylo odhalení Šrámkovy pamětní desky, otevření literární expozice *Čtyři ze Sobotky* na Humprechtě (spisovatelé Fráňa Šrámek, Václav Šolc, Josef Ladislav Turnovský a František Věnceslav Jeřábek) či večerní promítání filmové adaptace *Stříbrného větru*. Slavnostní projev přednesla spisovatelka Jarmila Glazarová, která se později stala pravidelnou zahajovatelkou a patronkou festivalu.

Druhý ročník se věnoval vztahu Šrámkova díla a hudby, třetí pak dobově poněkud poplatnému tématu „Fráňa Šrámek a dělnická píseň“, při němž se jeho pořadatelé pokusili nahradit týdenní program několika separovanými akcemi v průběhu léta. Čtvrtý ročník zcela postrádal pevný harmonogram a úspěch festivalu začal upadat. Bylo zřejmé, že festival potřebuje nový impuls, který by překročil rámec pouhé oslavy jednoho autora.

Obrat nastal pátým ročníkem, který nastavil nejen novou koncepci a pevný termín festivalu v prvním červencovém týdnu, ale zvoleným ústředním tématem **Škola uměleckého přednesu** především otevřel bohatou spolupráci s odborníky kultury mluveného slova. Pro další ročníky zůstalo Šrámkovo dílo pouze inspirací, témata festivalu již naplňovala původní vizi multikulturního rozsahu a učitelského auditoria (zázemí zde našli také knihovníci a vyučující mateřských škol) bojujícího proti „zakrnění“ v šedivé pedagogické teorii.

Knižní chuťovky:

HEJNOVÁ, Marie: *Knížka o Milce: život Miloslavy Hrdličkové-Šrámkové*. Okamžiky. Hradec Králové: Kruh, 1985.

HRAŠE, Jiří: *Tam v tom domě na náměstí. Život a dílo manželů Marie a Václava Hejnových*. Knihovnička Českého ráje. Sobotka: Středisko městské kultury Sobotka, Občanské sdružení Šrámkova Sobotka, 2007.

Na první dobrou

Raportáž ☐ Axel Doubravů, Matyáš Valkoun

Atrium základní školy je, i přes nutnost mírného přivstání, jednoduše sázka na jistotu. Grafiky dobře vybrané jak tématem, tak kvalitou. Hudební úvod, přednes, káféčko a občerstvení – tradiční vernisáž českých výtvarníků obsahuje úplně všechno, co by si návštěvník od vernisáže mohl přát. Klávesy a zpěv Jiřího Šlupky Svěráka rozeznávají prostory a návštěvníci ukrytí mezi tabulemi s grafikami se roztančují. Od nenápadného pořukávání nohou do rytmu, přes smělé pohupování, až po odvážnější kreace. Toto setkání vystihuje celou Sobotku svoji přívětivou atmosférou, která bez ostychů člověka vtáhne k sobě. I

když – možná jsou autoři zaujatí, protože tato vernisáž byla minulý rok, akorát s rozdílem v tématu, jejich úplně první program na Šrámkovce. Ale nemůžeme si pomoci. I když nejsme zdejší, přijdeme si tu jako doma.

Dumáme nad tím, kolik hodin muselo zabrat grafikům zhotovit tak detailní zátiší. Dumání nemá dlouhé trvání, jelikož dostáváme odborný výklad a krátké svědectví o tom, jak práce na rytinách probíhaly. Zakouřený ateliér, pevná ruka a jde se na věc. Nákres? K čemu?! S ním by to nebylo tak působivé. Mezi stovkami a tisíci pohyby není v rytinách prostor pro chybu, ale to mistra nestresuje. Představa, že jediné urejpnutí vedle zmaří veškerá dosavadní snažení, nás podvědomě tlačí k tomu, abychom vystavené grafiky obdivovali trochu déle než jen pár vteřin.

Autorům se výklad ani buхта nezdály suché.

Magna Mater redit

Raportáž ☐ Magdaléna Kvasničková

Už v sobotu po mém příjezdu jsem zaslechla několik variant zvolání ohlašujících příjezd Hany Kofránkové:

„Zítra tu bude Big Mother, ta vás srovná.“

„Přijede BM(W).“

Náš novopečený a neznalý člen redakce (ale je tu už podruhé, pacholek) se každou chvíli doptává: „A kdo je zas ta velká máma?“ „No to je ta rozhlasová ikona, jak tu vedla uměleckej přednes.“ „Jo ahaa, já ji znám jenom jako Kofru.“

Každý ji „nějak“ zná, každý trochu jinak. To se potvrdilo na nedělní vzpomínce k tradici učitelské dílny, na které její frekventanti (bývalí i stávající) sdíleli své zážitky z práce na povedených pořadech, vyprávěli si, jak „Hanka umí převracet životy na líc.“

K osvěžení vzpomínek posloužila videorekapitulace vydařených momentů z více jak dvacetileté linie výstupů nejrůznějších žánrů – od humorných grotesek ve stylu Charmse a Frynty přes rozhlasové hry Daniely Fischerové až po obtížnou poezii Zahradníčka či Holana.

Setkání bylo přínosné také pro současnou vedoucí učitelské dílny Evu Čechovou, která tak mohla vyslechnout historky z natáčení i zhlédnout natáčení samotné (lašku vám nezávidím, je vysoko) a které tímto přeji zdařilý začátek její dílenské režie. Nechť se na podobném mementu setkáme za dalších nejméně dvacet!

Autorka se tak culila, až ji bolí tváře.

«DélkONIUS

Imprese ☐ Eliška Rybová

Fara dneska voněla bylinkami a starým papírem. Voněla jako ticho starého domu. Když jsme přišli, vůbec tichá nebyla. Hučela a bzučela vášnivými hovory a třásla se smíchem a vzpomínáním některých příchozích. Prozkoumávám kresby a poznávám známá místa, chalupy, kolem kterých jsem prošla a zasnila se a hádala, jak to asi vypadá uvnitř. Mlčky prohlížím domy, u kterých jsem se zatím neocitla a pak se uklízím do rohu.

Hluk úlu prořízne představení výstavy a Adély Brabcové. Artemissia, Artemis taky měla těžký život. Představují nám i její dceru Annu Jenčkovou a na klávesy doprovázející Ivu Jungovou. Ten Annin hlas. Hlas s velkým H. Postávám v rohu a po rukou mi běhá husí kůže, Aniččin zpěv mnou prochází a vpíjí se někam okolo, někam do podlahy, kreseb, stěn starých domů, které mají být tiché.

Zdeněk Fiala vypráví příběhy ze společného malování. Donius je v překladu Zdeněk. Zdonius. Zeptal se na původ starých domů. Zeptal se na rámování. Neobvyklé, zajímavé rámování kreseb. A co teprve to okno jako rám?

„Jo, okno, Zdeňku, tak o tom si zazpíváme.“

Pod našima okny teče vodička. Hlas s velkým H po mně zase rozhání husí kůži. A zase se vpíjí a nekolísá a vibruje a objímá. Rezonuje.

A další povídání, další příběhy, fun facts, který ale postrádají tu fun část. Zahlédla jsem bábovku? Hm, pak si dám. Snažím se poslouchat, ale význam slov se zase vpil někam úplně jinam, někam úplně mimo mě. Zpráva nebyla předána. Prostě nedorazila. Stydím se, dokud se za mnou neozve: *„Já tu nemůžu bejt, já musím odejít, mě to tady nebaví.“*

Adéla Brabcová pochází odsud, ale žije v Mladé Boleslavi. Jo, Boleslav, Adélko, tak o té si zazpíváme. Anička se zase chopila mikrofону. *Boleslav, Boleslav* mi probíhá celou duší, sytí mě a já si představuji, jak sedím na zápraží jednoho z tichých starých domů. Takhle chci jednou zestárnout.

Dávám si bábovku a venku to ticho nechávám doznít.

Autorka taky chtěla odejít, ale kvůli Anně a kresbám je ráda, že zůstala.

UŽ ŽÁDNÉ VERŠE O domečkách

Imprese ☐ Matyáš Valkoun a Axel Doubravů (zkráceně IMAX)

Celá vernisáž byla jedno velké a roztomilé aww - hřejivý příběh o tvoření knihy básniček pro odrostlé recitátory s ilustracemi od šikovných studentů prvního ročníku. Holčička recitující o kamíncích, občerstvení vína s vínem, další přednesy... Po uvedení jsem si prohlížel výstavku a trochu masochisticky si vychutnával rychlý spád motivů básní, které jsem četl v čítárně a následně směrem po schodech dolů. Od neuklizeného pokoje, přes hádající se rodiče, sledě snědeného žralokem, který sám poté umírá hladem a nakonec skibidi.

Točí se ve mně báseň *Opuštěné domy*, kterou si propojuji s dopolední vernisáží výstavy *Ticho starých domů*. Mají spolu mnoho společného, ale přesto jsou si tak daleko. A já chci hledat ty propletené prsty držících se rukou jejich vzájemných protikladů. Staré chaloupky odpočívají a jsou zticha, ale tenhle dům je mrtvý a je zticha. Už neožije. Lidé mohou prozkoumávat jeho kostru se zbytkem tlejících vnitřností při útěku z vlastní malé reality. Dávají pozůstatkům budovy na obdiv svoje vnitřnosti a nechávají se jimi prohlédnout skrz naskrz. Místo útulných místností je čekají pouze vlhké stěny, plíseň a studený vítr prokousávající se skrze jejich rozervanou kůži. To se přeci nestalo najednou. Čas plyne tak pozvolna, stále je vše v pořádku. Sem tam sice nějaká drobnost, ale všechno je fajn, ne? A než stihneš něco vyřešit, najednou je dům prázdný. Tady přece stála skříň plná barevných triček, vedle ní pohodlný gauč a naproti ... vlastně už ani nevím co. Kde jsou teď? Nemůžeme je tam vrátit? Ne ty staré. Chtělo by to něco novějšího, modernějšího. Prý mají ve městě ještě slevy, to se stíhá. Ne, asi ne. To jsem se nechal trochu unést.

Autoři si nedali víno, ale víno.

„Chlebíčky: pohodinda, pohotovost: nepohodinda“

Recenze ☞ Martina Klhůfková

Znáte ten pocit, když se v noci přikryjete prostěradlem a o chvíli později na vás přiletí zátěžová deka? Ne? Tak si přečtěte poezii Nely Bártové. Jeden verš vás odlehčí natolik, že skoro zapomenete dýchat, a ten další z vás ten dech vyrazí.

Koutky mi cukaly do úsměvu, a zároveň jako by se bály udělat ten poslední krok. Neustále čekaly, kdy přijde verš, který je stáhne zpátky dolů. V tom napětí jsem seděla celé čtení. Můžu se smát? Asi ano. Za chvíli možná ne. Fortuna jednou zatočí kolem v náš prospěch, a jindy ne. Je to její přirozenost, tak to chodí, musíme ji přijmout vždy se stejným díkem. Nela to ví

a nesnaží se s ní marně vyjednávat. Proto si všichni připravte playlist na svůj pohřeb. Protože každá Spotify fronta ho má.

Stopy po těchto náročnějších pasážích básnířka s klidem a „zdravým odstupem“ smývala pivem a celé autorské čtení zakončila kindervajíčkovým chupitem.

Autorka oceňuje, že se moderátor v rozhovoru pohyboval se stejnou jistotou, s jakou se Pohlreich pohybuje ve své kuchyni, a Nela se ho přesto nebála.

Hodina (ba)roku

Reflexe ☞ Magdaléna Kvasničková

Program koncertu Přemysla Kšici (varhany) a Miroslava Kejmara (trubka) v kostele sv. Máří Magdalény může vypadat jako seznam jmen z učebnice hudební výchovy. Bach. Händel. Corelli. Vivaldi. Taková „povinná posluchárna“. Fůj. Jenže tady se ukazuje, jaká zaujatost a nespravedlivá pověst se s vážnou hudbou spojuje.

Mnozí si pod ní představí nudu nejvyššího kalibru, zvláště v době konzumace dvouvteřinových videí. Varhany nepředstavují nic jiného než kostelní kulisu (trubky vzadu).

Slýchávám často, že mladým vážná hudba nic neříká, o čemž vypovídá také věkový průměr dnešního publika v kostele. Víím, že tohle psát na Šrámkově Sobotce je poněkud nonsens, ale přesto mě překvapilo, že se počet mladších diváků každoročního instrumentálního koncertu oproti minulým festivalovým ročníkům zmenšil. Loni se tu všichni schovávali před úderem letního vedra a letos s přihlédnutím k předpovědi počasí už není přece žádnéj rozumnej důvod páchnout do kostela. Ti, co přesto na dnešní koncert přišli, mají mé uznání, ale nemuseli by přitom koukat na ta dvouvteřinová videa.

Baroko má přeci tolik co nabídnout. Ze starších uměleckých epoch je ze své inherentní podstaty nejbližší modernímu umění, které my mladí tak rádi a hrdě prezentujeme jako své hobby.

V baroku není hudba či text jen estetickým doplňkem, ale nástrojem k „movere“ – k pohybu, intenzitě, fascinaci, údivu. Baroko provokuje, snaží se nás vyvést z míry a věrte, že někdy vyvede lépe než noční mejdan u Vokýnka. V podstatě má baroko podobný cíl – opít všechny naše smysly.

Provede pochybami, nastaví zrcadlo známé lidské pomíjivosti, přeměří sílu naší pozornosti.

Ostatně baroko je také kolébkou mnoha ze zájmů našeho festivalu. Kromě již zmíněné spřízněnosti se subjektivismem umění moderny výrazně dbalo taky

na přednes. Barokní kazatelé byli vedeni k tomu, aby pečovali o akustiku hlasu a oživovali svůj projev překvapivým prvkem, tzv. *concettem*, souvisejícím také s barokní zálibou pro divadlo. Celý svět je pro barokní dobu symbol a smyslový předmět, a proto kladla velký důraz na význam slova a jeho moc, v žádném období se nejeví taková obezřetnost a úcta k jazyku, teorii řeči, prozodii. V neposlední řadě stojí baroko na počátku zájmu o lidovou slovesnost – pohádky, říkadla, folklor. To tu máme všichni rádi, ne?

Už zním jako ta učebnice. Fůj. Ale jak můžu psát kritiku po raportsku na koncert varhan a trubky, když neumím ani fouknout do harmoniky.

Raději vás trochu vzdělám. Znáte to barokní klišé: Myslím, tedy jsem.

Autorce během koncertu ukápla slza na kostelní lavici.

Takhle to mám (brambo)ráda

Jazyková rubrika ☞ Eliška Rybová

Když se řekne *bramborák*, asi se nám vybaví mastná bramborová placka vytažená z rozpáleného oleje. Někdo svou představu ještě posype sýrem nebo ponoří do bramborové (či jiné) polévky. To by ale nebylo jen tak, kdyby tomu bylo jen tak. Většina slovníků by se s vámi na této definici shodla (SSČ pro školu a veřejnost, ASSČ...), ale například podle Příručního slovníku jazyka českého nebo Slovníku spisovného jazyka českého lexém *bramborák* nemá jen jediný lexikální význam. Kromě již zmíněné vybačené placky tak lze označit i košík na brambory, pokůzku na příděl brambor za první světové války (známou též jako *brambořenka*) nebo vyoravač brambor. Slovník nářečí českého jazyka pak navíc zmiňuje ještě další tři lexikální významy, a to že lexém *bramborák* označuje také okrouhlou, proutěnou, mělkou nádobu (častěji označovanou jako *okřín* nebo *bramburák*), dále hrnec na vaření brambor či odrůdu drobných jablek.

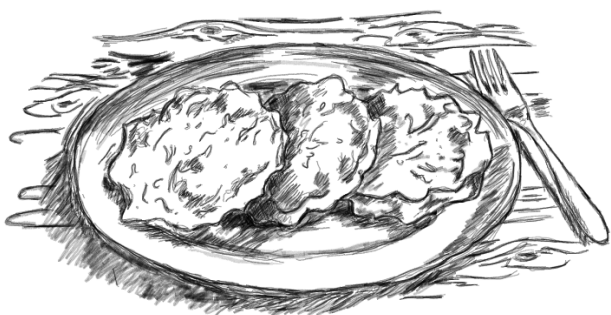
Co je ale teprve zajímavé, je nářeční rovina tohoto lexému. Dle ČNK má lexém *bramborák* kolem 30 různých nářečních variant a jedna je lepší než druhá. Se všemi z těchto variant se setkáme převážně v mluvené komunikaci, v psané pak jen minimálně, snad i právě proto je jejich rozmanitost tak bohatá.

Na většině území České republiky se setkáte převážně s variantou *cmunda*, pokud ne s bramborákem samotným samozřejmě, ale její původ bychom podle slovníků směřovali spíše do jižních Čech. Odtud se

pak dle ČNK rozšířil do Středočeského kraje a Prahy a na Vysočinu. Na Hanácku se pak můžeme setkat i s mírně odlišnou variantou *cmoída*.

Zatímco za cmundou cestovat příliš nemusíte, k ochutnání *kostrbáku* či *kostrbáče* se pak musíte vydat do okolí Pardubic a Železných hor. V jiných krajích bych to raději nezkoušela, mohli byste být totiž překvapeni, až vám místo bramborové placky přinesou houbový řízek z kozáka březového.

Pokud by vás ve vašem volnu zastihla chuť na *báč* nebo *baču*, ČNK doporučuje výlet na Domažlicko, *baba* na vás pak bude čekat třeba v okolí Prostějova a Karviné, kam byla možná zavlčena ze západního Slovenska, kde byste ji v komunikačních situacích zaslechli také.

(na obrázku kostrbák a cmunda zleva, báč uprostřed)

Na území severního Horácka, Žďáru nad Sázavou či v okolí Nového Města na Moravě se snad inspirovali malou náročností receptu, nízkou cenou potřebných surovin nebo občas ne zcela vábným vzhledem, těžko říct co místní obyvatelé vedlo k tak ponurému označení, jakým je *mrzák*. Kdybyste ovšem přece jen pocítili touhu okoštovat mrzáka, teď už víte, kam zajet (není zač!).

Mou oblíbenou nářeční variantou, a místo mého původu je jen čistou náhodou, je velectěný a výborný západočeský *vošouch*. ČNK uvádí, že lexém *vošouch* může označovat i bramborák smíchaný s nadrobno nakrájenými kousky uzeného masa, z vlastní zkušenosti ale vím, že do těsta na bramborák lze vmíchat téměř cokoli, tudíž nelze tento lexém považovat za označení speciálního bramboráku s vmíšeným uzeným masem. Jedná se prostě jen o pořádný plzeňský (a západočeský) *vošouch*.

Od minulého ročníku ŠS jsem se do bramboráků zamilovala více než za celý život. Ráda ho slupnu v jakémkoliv chodu, v jakoukoliv hodinu a v jakékoliv podobě. Dám si ho se sýrem, s polévkou, s gulášem, samotný jen tak do ruky, nacpaný uzeným, cuketou, dýní, mrkví nebo klobásou. Dejte mi bramborák a je mi jedno, jak mu říkáte, s čím je nebo jaká je vaše receptura. Sním ho i s vaší rukou! Zkrátka – MŇAM!

*Autorka by byla ráda, kdyby Vokýnko prodávalo
bramboráky.*

Rozpad syntaktických struktur v trávicím traktu současného českého intelektuála

Rubrika Hostina ☞ Bára Fiedlerová

V kontextu aktuálního paradigmatu pisáleckého a kavárenskopovalečského mikrokosmu se (minimálně v bezprostředním okolí autorky) signifikantně etabloje fenomén, jenž bychom mohli prizmatem sociolingvistiky definovat jako *lexikální glotonii*. Diskurz osciluje mezi redundancí a performativním intelektualismem. K čemu tato neustálá eskalace lingvistické nabubřelosti vlastně slouží?

Substituujeme autentickou vulnerabilitu přeintelektualizovaným lexikem, což mnohdy funguje jako jakýsi defenzivní mechanismus. Bojíme se banality. Bojíme se toho, že pokud bychom naše myšlenky obnažili a dekonstruovali do elementárních syntaktických struktur, odhalili bychom jejich inherentní triviálnost.

My, participantů tohoto hodování, ze sebe soukáme floskule, jejichž gnozeologická podstata nám samotným zhusta uniká. Vzájemně se krmíme iluzí vlastní erudovanosti a naše mentální peristaltika kolabuje pod tíhou všudypřítomné abstrakce tak, že se z nás místo slov šine horda výkalů.

Výsledkem tak často není intelektuální nasycení, nýbrž paradoxně kognitivní malnutrice. Jsme přecpaní, a přesto bytostně podvyživení, neschopni artikulovat obyčejnou, nefalšovanou lidskou zkušenost bez nánosu akademického patosu.

Závěrečný disclaimer autorky: Veškeré adekvátně aplikované termíny reflektují mou skutečnou erudici, zatímco ty chybně použité představují brilantní a předem promyšlenou ironii.

Autorka je fanynkou Sokalovy aféry.

Fráňa vaří

Dětská rubrika ☞ Matyáš Valkoun, Axel Doubravů

Malý Fráňa našel na zemi recept na dort. Něco se mu na něm ale nezdálo... Kromě toho, že neznámý kuchař nenapsal háčky a čárky nad písmenka, tak je recept zvláštní i svým obsahem. Poznáš, čím je zvláštní a jak asi dort dopadl?

Pomoz Fráňovi najít všechny suroviny z receptu a zjisti, kdo tenhle prapodivný dort pekl!

Z osmisměrky vyškrtej všechna slova ze seznamu. Ze zbylých písmenek v tabulce ti vyjde tajenka. Písmenka čti po řádcích.

P	V	D	Z	E	M	L	E	K	O	E
P	A	N	A	T	E	M	S	Y	R	J
A	J	S	E	R	L	A	L	K	J	B
R	I	Y	A	U	O	S	E	K	A	S
K	C	N	R	G	U	L	H	N	H	A
Y	K	O	M	O	N	O	A	O	O	L
C	O	B	O	J	B	N	C	I	D	A
R	A	N	U	C	K	M	K	A	Y	M
K	K	O	K	L	I	Z	A	T	K	O
U	A	B	A	N	I	L	Z	R	M	Z
C	K	K	I	L	H	O	R	Y	B	Y

Recept na dort

mouka

parky

salam

cukr

smetana

slehacka

maslo

jogurt

lizatko

mleko

ryby

zmrzlina

vajicko

rohlík

jahody

kakao

syr

meloun

bonbony

banan

brambory

dzem

Frazeologické okénko

Na cestě nejdál dojdeš.
 Cesta nepadá daleko od chodce.
 Kdo pozdě chodí, přijde pozdě.
 Jít, či nejít?
 Lež má dlouhou cestu.
 Kdo chce kam, jde tam.

Inspirační citát pro dnešní den

Život je jako pruhovaný tričko. Jednou jsi v bílém pruhu, pak zas v černém...

zdroj: uživatel 74paja, 12. 8. 2012 23:26 SEČ, emi-mino.cz

Předpověď počasí na středu

Dopoledne pravděpodobně nebude, odpoledne bude, ale nebude nic moc. Večery jsou chladné. Vzhledem k faktu, že jsme se včera ocitli blíže roku 2050 než roku 2000, lze očekávat šílené změny klimatu. Počasí se tedy nedá nijak předpovědět.

Zpráva od Vokýnka

Vokýnko je jako bazén. Ženská obsluha závodně plave, mužská se topí (napsáno se souhlasem ženského osazenstva Vokýnka).

Redakce upozorňuje

Upozornění ☞ Redakce *Raportu*

Hledá se párek. Naposledy byl viděn v okolí kostela. Pravděpodobně spadl na zem.

Redakce oznamuje

Oznamujeme, že jsme o večerním kytarovém hraní přebásnili „cinkot tamburin“ na „cinkot kapradin“, zdá se nám to nápaditější. Mění se také název písně, od teď Ve stínu kapra.

Střípky z redakce

„Není nutno, není nutno, A, B, C, D, bylo veselooo...“

RYZE AVANTGARDNÍ PRAVIDELNÁ OBČAS RÝPAVÁ TISKOVINA!

Redakce: Sofie Hanounová, Martina Klhůfková, Eliška Rybová, Eliška Nagyová, Bára Fiedlerová, Anna Košťálová, Markéta Pospíšilíková, Magdaléna Kvasničková, Axel Doubravů, Matyáš Valkoun, Faruk Cetinkaya.

Fotografie: © Jan Prokopius.

Grafika: Bára Fiedlerová, Eliška Rybová.

Vychází v Sobotce během 70. ročníku festivalu Šrámkova Sobotka.
Cena 25 Kč.

Vydává Spolek pro vydávání věstníku Raport!,

U Studánky 5, 170 00 Praha 7,

IČ 24050881. MK ČR E 15812

Časopis *Raport!* vychází za finanční podpory Státního fondu kultury.

raport.redakce@gmail.com

